

la rambla

(ciutadania)

Catalunya ha
afirmat que
era un poble

Any V. — Número 234

Redacció i Administració: Rambla Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Bot, 21 — Telèfon 13000

Preu: 10 cèntims

El Parlament de Catalunya ha promulgat la Llei de Contractes de Conreu

La sessió solemne d'aquesta tarda

El President del Govern de la Generalitat, conscient de la seva alta responsabilitat, assenyala en un discurs emocionant l'actitud de fermesa que adopta Catalunya davant les agressions dels governants de la República

Tot Catalunya és ja en peu

Un poble en marxa

Dia memorable per a Catalunya, el d'avui. Mai com en aquests moments el nostre Govern s'ha sentit tan assistit pel poble. Mai el poble s'havia sentit tan joïós de poder assistir el seu Govern. Per què? Perquè un i altre estan identificats. Perquè el Govern sap que el seu deure ha d'ésser-li dictat sobretot per la dignitat, i perquè el poble sap que, dignes i responsables, els seus homes no estan disposats a trair-lo.

Heus ací, doncs, un poble. Feia segles que Catalunya no havia trobat en els seus dirigents una actitud civil tan altiva i senyora com la d'avui.

A les agressions a la nostra llibertat per part dels governants d'un règim que tots varem contribuir a dur, i que avui han mixtificat, el Govern de Catalunya ha dit l'únic que podia dir: que no està disposat a passar-hi. Simplement. La llei de Contractes de Conreu, que un Tribunal de Garanties polític, en mans de les dretes monàrquiques, declarava nul·la, després d'haver declarat que el Parlament català, elegit per la voluntat sobirana dels catalans, era incompetent per a dictar-la, HA ESTAT PROMULGADA PEL PARLAMENT CATALÀ en ús de les facultats que li reconeixia l'Estatut, i per a servir la Constitució.

Catalunya té per normes legals, avui, l'Estatut i la Constitució. El Govern de Madrid ja ho sap. En nom d'aquest Estatut i aquesta

Constitució que tracten de mixtificar per acabar destruint-los, el Govern de la Generalitat de Catalunya, planta cara, dignament, amb la força de la raó, i amb l'assistència de tot el poble, i diu: CATALUNYA NO HI PASSA.

Aquest és un moment greu. Era fatal que arribés. Era, potser, necessari. Que tots els catalans estiguin amatents al que calgui, obeint estrictament, disciplinadament les ordres del nostre Govern. Les iniciatives particulars, que es desin. Cada català s'ha de constituir en guardador de l'ordre. El que promogui desordres no és dels nostres: és un agent provocador, és un enemic.

Mentre a Catalunya, el nostre Parlament marcava aquesta actitud, a Madrid per boca del cap de la minoria d'Esquerra Catalana, senyor Santaló, es llegia una solemne declaració, en la qual s'explica com el nostre poble s'ha sentit defraudat pel camí que han imprimit a la República les Corts actuals, i es justifica la retirada dels nostres diputats d'un Parlament que no solament no ens comprèn, sinó que està en la seva major part integrat per enemics de la nostra autonomia.

Aquesta actitud adoptada pels nostres parlamentaris ha estat seguida immediatament de la retirada de la minoria basca, solidaritzada amb la de l'Esquerra Catalana.

A l'hora que escrivim

aquestes ratlles continua la sessió i parla el diputat socialista Prieto.

Catalunya, una vegada més, ha dictat un camí a Espanya.

Àra, tots els catalans, que estiguin disposats a mantenir l'actitud del Govern, en el terreny que calgui.

La vibració popular d'avui

L'emoió popular d'aquests darrers dies ha arribat al màxim en el dia d'avui. A tot arreu, a oficines, fàbriques, tallers, magatzems i a totes les penyes de cafès i circols, es pot dir que no s'ha parlat d'altra cosa i que totes les converses han girat entorn del tema apassionant. Al matí, als mercats no es parlava només de la sessió d'aquesta tarda al Parlament de Catalunya. Venedors i compradors rivalitzaven en entusiasme per la noble causa de Catalunya. Els comentaris eren de totes mides. Semblava com si entre la representació del sexe femení s'hagués establert un concurs per veure qui trobava els mots que reflectissin millor la delicada situació de Catalunya en aquesta hora històrica.

—La Lliga s'ha jugat les eleccions de tota la vida... — ha dit una.

—Si ens prenen l'Estatut — comentava una altra — el senyor Cambó i els seus tècnics podran estar satisfets. Ja hauran aconseguit el que volien.

Des de primeres hores de la tarda, l'expectació ha anat creixent i ha començat a afluir gent al Parc de la Ciutadella, per assistir a la manifestació. A les quatre, una hora abans de l'assenyala, la plaça de les Armes, davant l'edifici del Parlament Català, presentava un aspecte brillant. Mentrestant seguia afluint gent de tots els barris de la ciutat. A les cinc, la immensa majoria de botigues de tota la ciutat ha tancat les seves portes en senyal d'adhesió a l'acte que en aquella hora se celebrava al Parlament Català. Pels carrers més centrats de Barcelona, les Ramblas, carrer de Pelai, plaça de Catalunya, Rondes, les botigues eren gairebé totes tancades. I la ciutat presentava un aspecte com poques vegades s'ha vist.

Mentrestant, al Parc de la Ciutadella hi anaven arribant entusiastes, amb banderes i pancartes, i a quart de sis era impossible donar un pas per davant del Parlament.

Drets damunt els bancs, enfilats pels arbres, a tot arreu on hi havia un espai lliure, s'han situat entusiastes que ovacionaven les banderes i llançaven crits patriòtics.

Entre el públic es comentava l'arribada del cap de la minoria de la Lliga, senyor Raymond d'Abadal, que s'ha presentat a la sessió d'aquesta

ment. El públic que s'ha donat compte de la seva presència, li ha palesat l'animadversió que el poble sent vers els homes del partit que ha trait Catalunya.

Els manifestants, a grans crits, demanaven que no li fos permesa l'entrada, i ha estat necessària la intervenció de la força pública per a evitar el linxament del diputat de la Lliga. Quan ha estat dintre, els manifestants han seguit en llurs crits i alçant els braços i amb els punys closos, demanaven que fos foragitat i que el llancessin pel balcó.

L'arribada de la representació del "Partit Nacionalista Català" amb la bandera, ha donat lloc a que uns exaltats, sense tenir en compte la responsabilitat i la gravetat de l'hora actual, volguessin posar la bandera estelada al balcó principal del Parlament. En veure que els era barrat el pas han intentat enfilar-se al balcó per la façana, sense aconseguir-ho.

Això ha motivat que el conseller de Governació, doctor Josep Dencàs, ha sortit al balcó per a recomanar disciplina i serenitat. Li ha costat molt poder-se fer sentir, ja que uns agents perturbadors ofegaven la veu del conseller. Per fi, però, ha aconseguit fer-se escoltar enmig d'un silenci emocionant. Ha dit que el Parlament estava reunit en una sessió històrica, i que tots els entusiasmes dels manifestants calia guardar-los per a si l'ocasió es presentava. Els seus mots han estat acollits amb grans aplaudiments.

A quarts de set ha començat a ploure. Per fortuna la pluja no ha durat gaire, i aviat ha tornat a lluir el sol. Amb tot, el públic ha aguantat impassible el xafec, sense que ningú desertés del seu lloc.

A les set de la tarda s'ha intensificat encara l'afluència de manifestants.

L'Honorable President de Catalu-

La sessió del Parlament Català

Mai una sessió parlamentària no ha estat esperada amb una expectació comparable. Expectació i emoció patriòtica mai superada ni igualada. Als passadissos del Palau del Parlament es veu que la sessió d'avui no serà una sessió com tantes d'altres. Comentaris vivissims. Rumors. Es diu que la Lliga trametrà un representant seu a la sessió i que aquest representant serà el senyor Abadal. Hi ha qui s'ho creu i qui no s'ho creu.

De sobte, ve de fora una remor estrident de crits i de xiulets. La remor creix a cada instant. Arriba la protesta a uns extrems formidables. Sembla que el Palau trontolla d'emoió. El rumor s'ha confirmat. Arriba un representant de Lliga Catalana (?) — el senyor Abadal —, i el poble, en adonar-se'n, crida i aixorda indignat. A fora els traidors! Des d'un balcó del Palau presenciem l'espectacle impressionant. Milers de braços enlaira.

El senyor Abadal — més lúid que de costum — baixa del cotxe i entra al Palau. A dins, la seva presència original a Catalunya que són corejats amb entusiasme. Les barbes venerables del senyor Abadal són impudicament explotades per la Lliga.

A fora, al davant del Parlament, la cridoria protestària del poble persisteix. De sobte, una mutació. Un minut de silenci i esclata una ovació enorme, inacabable, eixordadora. Arriba el President de Catalunya. Visques a Catalunya corejats des dels indrets més llunyans.

Moments després comença la sessió. L'entrada del President és acollida amb una nova i formidable ovació.

Tots els escons són ocupats menys els d'aquells diputats als quals el poble assenyala com a traidors. De sobte uns murmurs. Expectació. Entra el senyor Raymond d'Abadal, aquell ex-president d'una Assembla de Parlamentaris que fou traïda pels homes de la Lliga. S'assenen en el seu escó solitari. El Conseller de Justícia i Dret, lleix amb veu segura un projecte de llei que no és altre que el que acaba d'anular el Tribunal dit de Garanties. A la sala hi ha nerviosisme, impaciència. A l'últim acaba la lectura. Parla el Conseller, parla el President de la Generalitat en termes que fan vibrar les pedres del Palau i a l'hora d'explicar la posició de les diverses minories, el senyor Abadal, aquell venerable senyor Abadal diu que la Lliga no té per què rectificar la seva passada conducta i que ells volen rentar-se les mans davant el que

pugui passar. Rectificació enèrgica, altament patriòtica, breu, del President de Catalunya. Una nova adhesió del poble en forma d'aplaudiments i visques. Una suspensió breu de la sessió i la nova llei — que és la vella — és aprovada — podríem dir ratificada — pel Parlament de Catalunya.

El moment és d'una emoció enorme. El President a la sortida del saló és abraçat, victorejat pel poble que aclama en ell el cabdill de les nostres llibertats en perill.

La darrera frase que se sent és la que no ha cessat de sentir-se tota la tarda: Visca Catalunya!

La sessió

Comença la sessió a tres quarts de sis.

Totes les tribunes pleníssimes. A peu dret, darrera la tribuna de la premsa, hi ha un grup compacte, compost de consellers de l'Assemblea i personalitats polítiques. Tots els diputats de la majoria són als seus escons.

En aixecar-se la sessió entra el President acompanyat de tot el Govern. Els diputats i el públic a peu dret ovacionen el President. Es llegida l'acta de la sessió anterior. La presència del senyor Abadal, que entra en aquest moment, no és remarcada ni per aplaudiments ni per protestes. Algu, per temor que hi hagi protestes, reclama silenci.

Plana damunt del Parlament una veritable emoció.

El senyor Abadal seu, tot sol, als escons de la Lliga

El senyor Abadal, sol als escons de la Lliga, fa una figura tristíssima. Sembla talment com si hagués envellit uns anys més. La xiulada que li ha dedicat el poble a la portada al Conseller de Justícia la fet efecte.

Es llegit un decret de l'Honorable President de la Generalitat autoritzant al Consell de Justícia la lectura d'un projecte de llei.

Aquest número de
la rambla
val
10 cèntims

nya, don Lluís Companys, ha sortit al balcó a adreçar la paraula al poble, essent acollides la seva presència i les seves paraules amb grans ovacions. Acabat el seu discurs, i obeint al mot d'ordre que ha donat, el públic ha iniciat ordenadament la desfílada sense que es registrassin incidents de cap mena.

Cambó!: Heus ací la vostra obra

El conseller de Justícia llegeix la llei de Contractes de Conreu

El Conseller senyor Lluhi i Vallescà, el llegeix des de la tribuna. El projecte és de Contractes de Conreu.

Mentre el senyor Conseller llegeix amb una veu ferma, la gent guarda un respectuós silenci; a mesura que avança la lectura, el públic va mostrant impaciència i nerviosisme.

El projecte conté un article addicional que diu que tindrà efecte retroactiu des del primer d'abril del 1934.

El discurs del conseller Lluhi i Vallescà

Acabada la lectura, el Sr. LLUHI fa història del recurs de competència que havia plantejat la llei feta pel Parlament.

Recorda que la llei estava ja en vigor quan el Govern de la República va presentar el recurs d'incompetència. Diu que el Govern de Madrid va presentar el recurs emès per catalans descaçats. (Molt bé. Molt bé. Aplaudiments.) El President crida el públic de les tribunes a l'ordre.

Llegeix el recurs del Govern de Madrid que adoleix d'una gran vaguetat.

Diu que el recurs correspon gairebé amb una proposició presentada per diputats catalans.

En història de l'actitud del Govern de la Generalitat i diu que, consultat el Tribunal de Cassació de Catalunya, aquest va emetre dictamen considerant competent el Parlament de Catalunya per unanimitat.

Observa la gravetat que inclou el fall del Tribunal de Garanties, del qual el Govern de Catalunya havia esperat que, malgrat la seva composició, sabria comprendre que la seva tasca era de salvaguardar la Constitució. Però en comptes d'això ha dictat una sentència que constitueix una agressió a l'Estatut de Catalunya i a la Constitució.

Per aquest camí el Tribunal acabaria amb la nostra autonomia, com havia fet amb el nostre dret el Tribunal Suprem. Diu que no cal ni escatir els termes de la sentència. Ella impedeix tota l'acció del nostre Parlament; no pot legislar en res del seu Dret civil.

La interpretació del Tribunal, si fos acceptada, desferia per complet la nostra autonomia. Arriba—diu— a interpretar la Constitució per a defugir el compliment de la mateixa i impedeix a Catalunya tota acció en matèria de legislació del camp. La sentència, doncs, és una sentència política, amb un sentit antiparlamentari i antiautonomista. Davant d'això, d'acord amb el Govern, acabo de llegir aquest projecte de llei que és el mateix que la llei votada. Això és una invitació del Govern a que sumem a la seva acció. (Molts aplaudiments.) La part política ja l'exposarà l'Honorable President de la Generalitat.

Discurs del President de la Generalitat

El senyor PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable President de la Generalitat.

El senyor PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyors diputats: Ja el senyor Conseller de Justícia i Dret ha exposat les raons jurídiques que han determinat al Govern a la presentació del projecte de llei que acaba de llegir-se i he cregut necessari, per la meua part, el fer té de la paraula per tal de ratificar alguns dels conceptes que ha expressat el senyor Conseller de Justícia i Dret i, de més a més, per a fer uns breus comentaris polítics.

Cal dir, en primer lloc, m'interessa afirmar que la llei de Contractes de Conreu respon als postulats del 14 d'abril; respon a una necessitat, però no té cap espècie de revens, sinó un noble afany de conciliació. L'ha discutit i l'ha aprovat un Parlament que, a excepció del senyor Romeva, estava en aquells moments integrat únicament per elements d'esquerra que no tenien al davant l'acció fiscalitzadora de les minories conservadores i que es natural que sentís el noble impuls de deixar-se influir pels medis socials i polítics en què es mouen, perquè amb tot, amb tot van fer un text que ha merescut, en la seva part, globalment, comentaris favorables, i el respecte i la consideració de persones i, encara, de perillós de filiació moderada i conservadora.

Però el problema no és aquest; el problema no és l'orientació de la llei, sinó si en alguns punts la llei ha tractat matèries que no són de la seva competència, i el Tribunal de Garanties ha arribat més enllà: ens ha negat competència per a resoldre sobre aquesta matèria, i com ha dit el senyor Conseller de Justícia i Dret, en "els considerandos" de la sentència hi ha una concepció tan arbitrària i minimalista de l'Estatut i de la Constitució, que fin arriba a falsejar les seves pròpies essències.

Això és tan clar que jo no trobo estrany que amb un natural impuls patriòtic d'elements que tenen creences absolutament antagòniques a les que té aquesta majoria s'hagin sentit indignats i revoltats per enfront d'un atac a Catalunya no ha

d'haver-hi divisions entre els que ens sentim catalans. (Veu de "Molt bé" i aplaudiments.)

En canvi, m'han emplenat d'estupor unes declaracions del cap del Govern, senyor Samper, llançant la suggerència, fent la indicació que potser si es modificaven alguns aspectes o es modificaven alguns extrems, podria haver-hi un pla d'avenç, que en aquest problema la sola paraula em cobreix de vergonya.

Però jo dic, si som incompetents en la matèria, tan si reformem alguns preceptes de la llei com si no els reformem, cometreu de totes maneres un acte il·legal, i estarem fora de la legalitat. I ja que el Tribunal de Garanties domina per la passió política, no ha deixat una escletxa per la que es pugui discorde la nostra política persistentment conciliadora, que tan mals resultats ens està donant, hem presentat la llei, la no veia, que és igual, amb punts i comes, a la llei que s'havia presentat abans, per a rebre de nou la ratificació del Parlament. I si vossaltres l'aproveu, el Govern la farà complir, passi el que passi i sigui com sigui.

(Els diputats aplaudixen a peu dret. També de les tribunes surten aplaudiments.)

El senyor PRESIDENT: El públic s'ha d'abstenir de fer manifestacions. Altrament, serà expulsat el que interrompi o aplaudeixi. Pot seguir l'honorable senyor President de la Generalitat.

El senyor PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Si el Parlament no l'aprova, el Govern dimetirà, perquè he de dir, encara que sigui una cosa formulària, perquè ja sé el vostre sentiment, he de dir que el Govern fa d'aquesta qüestió una qüestió de confiança.

Cal dir, per això, que l'ocorregut amb aquesta llei és solament un episodi en les relacions que el Govern ve sostenint des de fa temps amb els darrers Govern de la República. L'ofensiva a les nostres llibertats s'ha anat produint cada dia des de tots els ministeris amb milers d'incidències ocorregudes i respon a una tàctica i a una persistència de l'Estat o, millor, de les influències monàrquiques que s'han apropiat de l'Estat. (Molt bé, molt bé.)

Crec inútil registrar els fets i no comentareu tan sols el que ha passat amb el dictamen de la Comissió mixta en relació amb els serveis de radiodifusió perquè tots ells han caigut, un a un, sobre la paciència del nostre poble, que ens diu que ja n'hi ha prou i que no pot continuar així més perquè, si això persistís, entenc, meisme, si això persistís, la nostra autonomia aniria defallint de tristesa, aniria perdent el color i el caràcter per anar darrere a esvaïr-se, a enfonsar-se per la covardia o per l'estúpidesa dels catalans. (Molt bé i aplaudiments.)

I això, no, perquè mereixerem ésser declarats indignes i traïdors i el nostre nom quedaria escrit amb llibre en el judici de la història de la pàtria. (Gran aplaudiments.)

Aquest, senyors, és el problema que no val a desvirtuar-lo ni a desfigurar-lo amb habilitats polítiques partidistes. És el problema de la llibertat de Catalunya que torna a estar en plej per s'han apropiat de les directrius de la República i roden la seva estructura i arriba als seus fonaments tot l'antic de la vida política espanyola. I davant d'aquest problema, què cal fer?

La vida de la República està afeblida i la Constitució és una cosa morta, l'han descreditat els fugitius del 14 d'abril! Ens arriben de fora veus amigues i manquen de vegades aquí veus catalanes.

Jo adreço avui una salutació al noble poble de Barcelona, que ens ha tramés la seva adhesió incondicional i il·luminada en els nacionalistes catalans, sempre, una entusiasmada reciprocitat. (Molt bé i aplaudiments.)

Jo, de més a més, recullo amb simpatia la veu de les esquerres espanyoles, que han publicat un manifest a Madrid en el qual defensen el sentit autònom de la Constitució de l'Estat, llei bàsica de la República.

Som, potser, els mateixos que érem el 14 d'abril; però nosaltres no els comptem, no cal comptar-los. Catalunya és mediana sola, ella sola, i enfront d'un aixecament monàrquic i centralista de totes les terres hispanes, Catalunya donaria la gran batalla, perquè nosaltres no volem morir de fàstic ni de vergonya. (Molt bé i aplaudiments.)

I ara escolteu. No som homes que ens deixem portar pels nervis ni per les exaltacions clamoroses momentànies. No. Al davant del Govern hem donat proves de què sabem guardar una actitud moderada i un gest pausat, de cara sempre a les nostres creences; però això, hem mantingut d'una manera inflexible l'ordre públic i ens hem enfrontat amb tots els perillors. No som uns irresponsables, i des de la direcció del Govern sabem adoptar aquell to ponderat de tàctica i d'equilibri del saber fer d'un polític que té una responsabilitat per tal de conduir les lles i els antagonismes dels diferents sectors socials. No som uns insensats; però que m'escoltin tots els catalans.

Un dia, dirigida i orientada per una força política catalana, s'inten-

tarà la renovació de la vida política espanyola, a base dels nostres postulats d'actament a la voluntat del país i de depuració de les pràctiques de Govern; però a la sola cominació d'un representant de l'Estat decrépít, en la persona d'un governador civil que va posar les mans sobre l'espall, en una detenció simbòlica; amb tot i els anuncis de gestes heroics, i després d'haver exaltat a la multitud, no va passar res; va transcorrer aquell moment, donant uns carterers ministerials al que havien organitzat aquella jornada (aplaudiments) sense cap benefici per l'ideal catalanista ni per a la nacionalitat catalana, i perquè la vida espanyola pogués anar revoltant en els medis infectes que es debatia. (Molt bé.) Un altre dia ve una dictadura, i hem de sofrir l'enfront que el net de Ferran VII ens recordi que és l'hereu de Felip V, i ens treuen, ens arrabassen la Mancomunitat i ens escomben de la Generalitat. I tampoc no passa res. A l'interès, els elements dirigents de la política catalana i de l'ideal heroic del catalanisme, són els últims defensors desesperats d'aquelles viles institucions. (Molt bé.)

Tot això ha passat. Ve la República i ve l'autonomia, i dirigeix la política catalana un Govern d'esquerra, i torna a viure i ve l'agressió dintre de la República, dels laics de la monarquia i de les hostes feixistes monàrquiques, que han fet penetrar ja la seva avantguarda i que estan a la mateixa porta.

Jo dic: si ara també, ahir, com avui, abans amb uns homes i avui amb uns altres, acceptem la nova fatalitat i la força i ens entremetrem amb les joguines d'habilitat política; si ens deixem arrabassar el que és nostre — no el que ens pertany, sols el que ha quedat pactat en l'Estatut i en la Constitució — llavors, ¿què té el dret de dir aquí hi ha un sentiment nacionalista? Si el sentiment nacionalista, arreu del món i del temps, dona herois i dona màrtirs! (Molt bé.) ¿On és l'amor i la fortitud de la nostra terra; quin tremp, quin alè podem donar al moviment espiritual de la nostra raça? (Aplaudiments.)

Oh!, amics; us he de dir molt poques paraules més. Si això succeeix i jo tingues la dissort de quedar amb vida, m'embarcaria en el meu menyspreu i em retiraria a casa meua per tal d'amagar la meua vergonya com a home i per tal d'amagar també el dolor punyent de l'ànima per haver perdut la fe en els destins de la Pàtria. (Els senyors diputats ovacionen llarga estona a peu dret l'honorable President de la Generalitat i es senten visques a Catalunya.)

Para el diputat Romeva

El senyor ROMEVA parla immediatament després de l'honorable President. Voldria trobar forces per a expressar l'emoió que m'ha produït el parlament del nostre President. S'ofereix com a parlamentari i com a home allà on calgui. Es manifesta disposat a defensar el dret de Catalunya ara en perill.

Diu que allò que passa és causa de la manca d'una política realment nacional. Fatalment — diu — ens haviem de trobar en una situació semblant, per manca d'una política d'unió de tots els catalans, i no una política de divisió, com la que s'ha vingut fent sotmetent a l'interès d'una part de la totalitat.

Reconex que els problemes que divideixen els catalans són els mateixos de tot arreu, però que aquí els cal resoldre en català. La funció dels governs d'Espanya serà sempre la de limitar els drets dels catalans i diu que tota acció favorable a Catalunya per part dels espanyols ho serà sempre en relació a la coincidència de punts de mira i d'interessos. Rebutja tot l'ajut que pugui venir d'Espanya i nega que Catalunya hagi de donar cap ajuda als homes i als partits d'Espanya.

Acusa les esquerres d'haver acceptat les falles de l'Estatut, perquè a Espanya governaven les esquerres, i els acusa de la creació del Tribunal de Garanties.

Quant a les dretes, diu que s'han vist sobrepasades per un Govern antinacional.

Fa una crida a la concòrdia de tots els catalans, però diu que quan es presenta el primer cas en què s'ha de fer el front nacional, és en defensa d'una cosa que és afecte d'una de les parts en pugna a Catalunya.

Diu que accepta la competència de què parla el conseller de Justícia, però que no accepta tornar a votar la mateixa llei, perquè considera que el Parlament no ha de votar una llei que ja va votar. Considera que si es fes una altra cosa veuria que el veredict del Tribunal de Garanties ha afectat la competència del Parlament. Només — diu — acceptaria tornar a votar en el cas que es vulgui reformar la llei.

Diu que s'abstindrà de votar aquesta llei, però — diu — que si el fet de tornar a votar-la comporta alguna responsabilitat, el reclama la mateixa de tots. (Molt bé.)

Acaba el seu discurs fent una nova crida a la concòrdia de tots els catalans.

Discurs del senyor Xirau

El senyor XIRAU exposa el punt de vista del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra. Declara intangibles la Constitució i l'Estatut, i que de la mateixa manera que els desen- de la mateixa manera que els defendran ara. Per això discuteix fa uns mesos en la coalició d'aquest Govern. Estem, diu, en la mateixa situació de llavors, disposats a anar allà on calgui.

Diu que només pot passar dues coses: que el Govern de Madrid deixi o que ataquí amb un cop de força. Si això passa, el Govern de la Generalitat ha de contestar per la força. I no temí ningú, que això ens porti a una revolució. Amb ella potser depurariem la República, com no és feu en les primeres anyades. Recorda que Catalunya calgué fa uns centúries: calgué valentment. Està també ara disposada a lluitar, i la victòria serà de Catalunya. (Aplaudiments. Molt bé.)

Para el senyor Abadal

El senyor ABADAL comença dient que Lliga Catalana no ha canviat d'actitud. L'orador amb prou fetes sent. En canvi se sent molt bé com el poble crida al carrer, tal com si endevinsés que parla el representant de Lliga Catalana.

Diu l'orador que està orgullós de la seva història, i en especial en l'Assemblea de Parlamentaris, originada, diu, de tot el que ha vingut després. (Rumors.)

Fa la defensa del Tribunal de Garanties i diu que havent aquest dictat la seva sentència, bona o dolenta, ha d'ésser acceptada. (Rumors.)

Diu que el Govern de Catalunya en transmetre-hi el seu advocat. (Rumors.)

Califica de greu la resistència d'un poble.

El senyor CANTURRI: ¿On us heu deixat el nacionalisme?

Un altre diputat: A l'Assemblea de Parlamentaris!

El senyor ABADAL continua el seu discurs dient que defensa la Constitució de la República. (Protestes.)

Jo sóc aquí a defensar el meu punt de vista i a complir el meu deure.

El senyor PRONOSA: No hi ha ningú que tingui el deure de traïr la seva Pàtria! (Surt de la sala.)

El senyor ABADAL diu que ha fet el sacrifici a Catalunya fins de sentir-se traïdor.

El senyor SAMAT: Ho sou!

El senyor ABADAL: El senyor Abadal ha vingut ací fiant-se a la serenitat dels diputats. Ordre, doncs.

El senyor ABADAL anuncia altres moments que s'haurà de resistir al Govern de la República.

El senyor COMPANYYS fa una interrupció que no senten prou clar.

El senyor ABADAL continua el seu discurs en el mateix to.

El senyor BOI: Sou incapaces de donar la vida per la Pàtria. (Surt del saló.)

Com és interromput molt sovint, diu el senyor Abadal que no es vol deixar sentir la veu d'un gran sector de Catalunya.

El senyor CASANOVES: No ignoreu el senyor Abadal que les interrupcions són pràctica parlamentària. De totes maneres serà protegit sempre.

El senyor Abadal continua i acaba en pocs moments.

Altres discurs del President de la Generalitat

El senyor COMPANYYS: Rectifica i diu que el Govern es dona compte de la seva responsabilitat i diu que accepta que si per culpa dels altres vinguts un estat de força, i admet que sigui vençut, pensant que els que van al davant perdrien la vida, Catalunya repenarà en absolut de les seves cendres.

Gran ovació a peu dret de diputats i públic i crits de Visca Catalunya!

El senyor ABADAL: Tota la responsabilitat serà vostra.

El senyor SIMO BOFARULL: Vostra.

Discurs del senyor Ruiz Ponsetti

El senyor RUIZ PONSETTI parla en nom de la minoria socialista. Diu que els socialistes s'han posat al costat de Catalunya i rebutja el manifestat pel senyor Romeva que els problemes superiors estan per sobre de la nacionalitat.

Acaba el seu discurs dient que no és cert que el poble hagi d'acceptar el fall d'un Tribunal inapel·lable. (Aplaudiments.)

Para el senyor Simó i Bofarull

El senyor SIMO BOFARULL: Demana que el President de la República dissolgui les Corts. (Molt bé.) Diu al senyor Abadal que el seu egoisme l'ha portat a aquest cas i ells són els responsables del que pugui passar. (Molt bé. Aplaudiments.)

Para el senyor Lloret

El senyor LLORET: Fa referència a la caiguda de la Mancomunitat i recorda la declaració d'aleshores. Acaba fent ofensa de tot l'ajut al Govern. (Molt bé. Molt bé.)

Para el senyor Humbert Torres

El senyor HUMBERT TORRES: Diu que no li costaria gaire de renunciar de parlar en un moment de tanta solemnitat si no li obligués un deure.

Qualifica de colp d'acte del Govern d'haver tornat el projecte integrat ací. Anuncia que votaran íntegrament el projecte que ve a resoldre un problema vell i universal. La transformació de la propietat privada.

(El senyor Companys ha sortit del saló.)

Defensa l'Esquerra del dictat d'extremisme i recorda com el projecte de llei és molt més conservador que la solució donada en països més conservadors al mateix problema. Amb això no farem cap obra anàrquica, sinó humana i governamental.

Diu als homes de Lliga que ells es converteixen en aquests moments en anarquistes i revolucionaris. Amb la seva actitud es pensaven que podrien deturar la davallada d'un riu impetuós i no ho ha conseguit ni ho conseguirà. Amb això el que poden aconseguir és convertir en instrument de mort allò que havia d'ésser font de vida.

Diu que el problema no és contractual ni processal, sinó de dignitat d'un poble. Per això Catalunya

s'abraona i s'alcega per impedir aquesta ofensa.

Fa notar la nova solidaritat que s'estén per tot Catalunya i, no obstant, vósaltres — diu al senyor Abadal — aneu de costat amb aquells que sempre han combatut el nostre poble.

(Entra el senyor Companys. Rumors.)

Fa l'elogi del senyor Romeva per l'actitud que ha adoptat i la posa com a mirall al senyor Abadal.

Defensa la possibilitat que Catalunya es vegi obligada a defensar-se per la força. Recorda com ha estat conculcada la Constitució, com ho ha estat en el cas de la clerecia, sense la protesta dels senyors de la Lliga. Tot plegat, diu, és la manifestació del mateix. Fa una crida a la història i a ella remet la responsabilitat de cadascú. (Molt bé. Aplaudiments.)

El discurs del President de la Generalitat serà profusament repartit

Es llegeix una proposició incidental que és aprovada en la qual es diu que el discurs del President sigui imprès i fixat després a tots els Ajuntaments de Catalunya. (El senyor Abadal surt del saló.)

Se suspend la sessió per menys d'un quart d'hora per donar lloc a què la Comissió dictamin.

Es reprèn la sessió, i per unanimitat és promulgada la llei de Contractes de Conreu

La sessió recomença a les 8.05. Es llegeix i s'aprova una proposició referent al Reglament de la Cambra en el sentit de demanar l'immediata aprovació del dictamen de la llei de Contractes de Conreu. Es llegeix el dictamen de la llei de Contractes de Conreu. Tot seguit és aprovada la totalitat. Es passa a l'aprovació de l'articulat sense discussió. Apropat l'articulat el senyor Tauler demana votació nominal per a l'aprovació definitiva. Voten a favor de la llei 51 diputats. Cap vot en contra. El resultat és acollit amb una gran ovació a peu dret. L'entusiasme és indescriptible. Els diputats donen visques a Catalunya, al President, a Catalunya lliure.

El senyor Abadal no ha esperat la represa de la sessió. Ha marxat pocs moments abans.

Aquesta sessió memorable i històrica del Parlament de Catalunya ha acabat a les 8.30.

El President adreça la paraula al poble

El President de la Generalitat, en vista de la nerviositat que existia entre la nombrosa multitud congregada davant el Parlament de Catalunya, s'ha vist obligat a sortir al balcó a adreçar la paraula en termes vibrants, recomanant que si tenia confiança en el Govern de Catalunya havia de contenir els seus entusiasmes per quant el que necessita el nostre poble, és que tothom mantingui la seva actitud serena, i que tots els temperaments excitables hauran d'aguantar-se davant els esdeveniments actuals, i disciplinar-se.

Ha preguntat a la multitud si tenia plena confiança en el Govern de Catalunya, i la gentada enorme, que emplenava la grandiosa esplanada que hi ha davant el Parlament, ha contestat un sí unànim.

El President, tant en el moment emocionant en què sortí al balcó, com quan es retirà del mateix, fou llargament i entusiasta ovacionat amb gran crits de Visca Catalunya, i visca el seu President.

Ha preguntat a la multitud si tenia plena confiança en el Govern de Catalunya, i la gentada enorme, que emplenava la grandiosa esplanada que hi ha davant el Parlament, ha contestat un sí unànim.

El President, tant en el moment emocionant en què sortí al balcó, com quan es retirà del mateix, fou llargament i entusiasta ovacionat amb gran crits de Visca Catalunya, i visca el seu President.

En ésser interrogat pels informadors, es nega a fer manifestacions. —Sóc un home mut— ha dit, posant-se els dits davant els llavis.

—Ex que esteu disconforme amb la Lliga?

—Jo, mut.

—Llavors és que veniu a fer de poble.

—Això mateix, vinc a fer de poble.

—Ja és molt pel senyor comte de Güell!

—Es que jo vibro sempre amb Catalunya, i com aquestes són hores solennes per a la nostra terra, no podia deixar d'acudir al Parlament en un dia solenne com el d'avui.

—Això en boca vostra ja és molt.

I gràcies, senyor Güell.

La Unió Democràtica

fa una crida a la concòrdia catalana, per tal que la resistència de Catalunya sigui garantia eficaç de defensa de la dignitat de la Pàtria i de la llibertat de tots els catalans, dins un règim de justícia

"El Consell Nacional d'Unió Democràtica de Catalunya entén complir un deure sagrat de patriotisme en remarcar la necessitat urgent de salvar la dignitat i la llibertat de Catalunya mitjançant la concòrdia i la solidaritat de tots els catalans.

L'hora no és adient per a retreure la responsabilitat manifesta dels quals, des d'una o altra posició partidista, han oblidat els alts interessos de la pàtria per servir ambicions i conveniències d'estament o de cleda, i han provocat i enverinat, fins a arribar a antagonismes irreconciliables, aquesta lluita fratricida en la qual semblava que es volgué destruir Catalunya en llançar la meitat del seu cos social contra l'altra meitat.

No creiem que, quan pels uns es blasma l'autonomia en sentir ferits els seus interessos i pels altres es tracta ja de denunciar l'Estatut tan imprudentment glorificat en moments d'eufòria esquerrista, se'n pugui discutir l'autoritat que deriva de la posició solidíssima dibuixada des del primer moment pels representants del nostre partit a les Corts Constituents espanyoles i al Parlament de Catalunya, en abstenir-se a les primeres de donar el seu vot a una llei d'autonomia que estrafia i mutilava la voluntat catalana, tan unànimament expressada en l'Estatut plebiscitari pel nostre poble, i en subratllar al segon els perills que comportava el nomenament d'un representant català a un Tribunal dret de Garanties, el qual, per la seva constitució, no n'oferia cap, ni d'imparcialitat ni d'independència, per a jutjar les qüestions que afectessin la nostra pàtria; posicions d'un nacionalisme autèntic superior i anterior a conveniències de partit i a oportunitats tàctiques.

Ja arribarà l'hora que cadascú respongui dels seus actes; ara, però, essent gravíssims i imminents els perills que amenacen el nostre país, el que cal és rectificar errors, oblidar greuges, posar en segon terme tot allò que separa i exaltar els deures patriòtics en el compliment dels quals ens hauríem de trobar tots units.

Sortim, com deiem ahir, perquè no hi ha a Barcelona un òrgan de Premsa nostra, nacionalista, i creiem que en aquests moments és útil, indispensable, que el poble català tingui notícia de com es desenrotllen els esdeveniments.

Els lectors ens perdonaran, però, les imperfeccions i falles que trobin en aquest número de LA RAMBLA, per la rapidesa amb què hem hagut de improvisar-lo.

Demà, a la nit, arribaran els parlamentaris catalans que s'han retirat de les Corts de la República.

El poble català serà a rebre's

la rambla
DE DEMA PUBLICARÀ UNA AMPLIA INFORMACIÓ DELS ESDEVENIMENTS CONSEGÜENTS A L'ACTITUD PRESA PER CATALUNYA.

ADHESIONS AL GOVERN DE LA GENERALITAT

De l'Agrupament Prats de Molló

Aquest és un nou 14 d'Abril

Que els monàrquics que governen a Madrid, ho sàpiguen

En l'hora crucial

Què passarà?

per DOMÈNEC GUANSE

Vetaci la pregunta que avui hi ha als llavis i al cor de tots els catalans. Ens la formulem, però, sense cap mena d'angoixa. En tot el període de la Renaixença, si no havíem viscut una hora tan gràvida de perills, mai tampoc no ens havíem sentit tan forts i tan serens. Tothom té la sensació que res de dolent no li pot passar a Catalunya. Que els perjudicats i els mals li vindrien precisament si no ens redreçéssim. Aleshores si que tothom sap què passarà. Poc a poc aquest Tribunal, sarcàsticament anomenat de Garanties i del qual la Lliga—no sabem si folia o orba—encara diu que és la única garantia de l'Estatut, ens anul·larà poc a poc i metòdicament tota la tasca del nostre Parlament, ens arrabassarà una a una totes les llibertats i llibertats aconseguides. Cauríem en la més ignominiosa servitud. Els mateixos republicans d'Espanya—els republicans que avui tenen més fe en nosaltres que en ells mateixos—ens mirarien amb menyspreu. Davant d'Europa, Catalunya perdria el prestigi romàntic que en aquests darrers temps ha aconseguit. Seria, en una paraula, l'ensorrada definitiva i, en poc temps, de la nostra personalitat. Tothom, tots els partits s'atreïren contra Catalunya.

Això és el que passaria. Però això no passarà perquè estem decidits a què no passi; perquè ara, davant dels destins de Catalunya, hi ha homes que no estan disposats a deixar-se trepitjar. Què passarà, doncs? Ah! Això ningú no pot preveure-ho perquè no depèn solament de nosaltres. Però normalment, lògicament, el que hauria de passar és que el Govern, davant de la responsabilitat contraïda amb l'atemptat contra l'autonomia catalana—que és també un atemptat contra la constitució de la República—presentés la dimissió. Hi ha el perill, naturalment, que aleshores es formés un Govern de dretes, presidit per un Gil Robles, per exemple. Però ens resistim a creure que això arribi a esdevenir. Llevat dels propis interessats i de la Lliga, ¿qui seria capaç d'aconseguir una solució tan catàstrofica? Altament ningú no té dret a dubtar de la consciència republicana de l'alta personalitat que presideix la República espanyola. Ningú no pot creure-la capaç, després d'haver-li vist passar presons per alliberar de la dictadura el país, de posar el Poder en mans d'una gent que, de seguida que l'obtinguessin, es comportarien com a dictadors. Dimittí el Govern i en uns moments tan greus, la única solució republicana i assenyada seria un Govern de concentració de forces republicanes, Govern que si s'hagués format a temps hauria estalviat ja molt de mals a la República. Govern que anul·laria, naturalment, el fall— injust i il·legal—del Tribunal de Garanties; que aniria a la dissolució d'aquestes Corts antirepublicanes i que restabliria, en una paraula, la legalitat republicana. Després?... Després, guanyés qui guanyés a Espanya, les eleccions a Catalunya, que serien l'enterrament po-

lític de la Lliga i encara un vigorós enfortiment de les esquerres, imposarien segurament prou respecte per afirmar l'Estatut. Però si les coses no van d'aquesta manera normal i lògica; si al Govern Samper predominessin els histerismes a la raó; si s'entossudís, sense autoritat ni força, a revirar una paròdia de la història d'Espanya—que per alguna cosa hi ha un Cid entre els ministres—, aleshores cal dir encara que Catalunya mai no ha estat en tan bones condicions per plantar cara. De València, de Galícia, de Bascònia, fins d'Aragó, ens arriben veus germanes de coratge. Els partits autènticament republicans d'Espanya, els partits que representen una renovació de la vida espanyola, ens diuen que estan al costat nostre. No hi estan, naturalment, per catalanisme. No ens és permès de fer-nos, en aquest aspecte, massa il·lusions. Però hi estan per republicanisme. I ja és prou, per a nosaltres, que aquesta comuna fe republicana ens agrami. Cal saber precisament aprofitar la conjuntura que aquesta comunitat d'ideals ens

brinda per afirmar les nostres llibertats. El pacte, pacte tancat, si voleu, però pacte tanmateix, és que Catalunya ha d'esser baluard de la República, a canvi que els republicans espanyols siguin garantia de l'Estatut.

Que així i tot encara podem perdre? Ningú no pot respondre a les mil contingències de tantes coses posades en joc. En tot cas, però, valdrà més veure caure l'Estatut amb glòria que veure'l poc a poc minimitzat, retallat, fet inservible i befades així les més nobles ambicions de Catalunya. Altrament, si la magnífica unitat catalana d'aquests dies perdura, no perdrem. Imposarem respecte. La prova és que fins ara, cada cop que Catalunya havia intentat redreçar-se, a Madrid, des del Govern, s'havien alçat veus amenaçadores. Ara, en canvi, no hi velem sinó oferiments—certs que ridícoles—de conciliació. Però això vol dir que si ahir només teníem de la nostra banda la justícia, avui, ultra la justícia, hi tenim la força. Que el coratge no ens manqui per a fer-la servir.

El diputat català Rovira i Virgili ha dit:

«Com en els temps quatrecentistes de Joan II, com en els temps siscentistes de Felip IV, com en els temps setcentistes de Felip V, es troben davant per davant l'esperit lliure de Catalunya i l'espirit dominador, absorbent i violent de l'unitarisme.»

Aquesta hora s'assembla a aquelles altres. És una gran hora. En sortirà un gran bé o un gran mal per a la terra catalana. No ens ha de mancar coratge, ni intel·ligència, ni disciplina. Però per damunt de tot cal posar grandesa en el nostre esforç.»

Majestic Hotel

I RESTAURANT
Coberts a 12.50 ptes. i a la carta
Plats regionals. Excel·lent cuina
i Servei perfecte - Salons per a
Banquets, Bodes i Festes
Orquestra — Preus moderats

La Convenció

per Emili GRANIER-BARRERA

Avui el Parlament de Catalunya haurà llançat al món la seva paraula, que tindrà una ressonància universal. Segui quina sigui, tots l'acatarem. Portarem aquest verb lluminós al domini dels fets inexorables, fins a les conseqüències darreres.

Ja no és el gest heroic d'un cabdill ni el record d'un passat, ni l'esperança d'un futur enorme. És la realitat viva d'avui mateix, la impulsió de tot un poble, la concreció representativa i gloriosa de Catalunya aleshores que ens crida a les armes. Passaran els homes i els segles, s'esborraran de la memòria humana les anècdotes fugisseres, però la institució indestructible del Parlament que haurà estat valeros de llançar la crida romandrà en la Història eternal, com una fita altívola de llibertats.

tota la corrupció que puja, els escorpins com els escarabats. I el Parlament, ungit de tanta glòria, eminent per damunt de tota crítica a través dels acords i els pobles de la vella Ibèria, virils, ha d'erigir-se de seguida en òrgan màxim, en executor de rial! Posem un ganivet afuat en les sancions terribles. El nostre Parlament de Catalunya ha de reunir-se en sessió permanent i esdevenir Convenció.

Això, quant a Catalunya. Espanya enllà, el gran país famolenc i fraterno que les pobles també ha de fer néixer una Convenció malmesa, per la qual el món, la reacció amenaçadora, bondat dels revolucionaris, que no es decidiren a donar tots els nostres, la Convenció i la Revolucioners a les Constituents abans lucí!

La Convenció, les Convencions d'Espanya i de Catalunya, amb el terror si cal, salvaran de la mort i de l'esclavitud els homes i els pobles de la vella Ibèria. ¡Visca la Convenció revolucionària! Posem un ganivet afuat en les dents dels legisladors! Llançeu, dignes Parlamentaris de Catalunya, llanceu a l'Univers la vostra paraula, i doneu-li un contingut de rebèlia. Feu-ne un clamor immens, que curulli el pany enllà, el gran país famolenc i fraterno que les pobles també ha de fer néixer una Convenció malmesa, per la qual el món, la reacció amenaçadora, bondat dels revolucionaris, que no es decidiren a donar tots els nostres, la Convenció i la Revolucioners a les Constituents abans lucí!

Barcelona, Presó.

Que la llei catalana declarada nul·la pel Tribunal de Garanties es refereixi a conreus, ja només és una anècdota.

Es perquè és una llei catalana que és escomesa pels monàrquics del Govern, que tots els partits catalans han fet un front únic de defensa, per la llibertat.

Cambó, Ventosa i Cia, S. A.

Els mercaders de Catalunya

per JOSEP A. TRABAL

Si quelcom defineix la capacitat vital d'una nació és l'amor a la llibertat i el culte que els seus fills presten a l'honor de la pàtria. Comprendem que, per al senyor Cambó, plutòcrata cent per cent, la vitalitat d'un país depèn radicalment exclusivament en la capacitat financera de les seves organitzacions bancàries. Es per això, amb tota seguretat, que li va semblar tan estrany el gest de Bèlgica en resistir la invasió alemanya l'estiu de 1914. On s'és vist una semblant follia!—criava el senyor Cambó—. Deixar-se destruir les fàbriques i els camps! Entestar-se en una lluita impossible i perdre, de més a més, tots els instruments de la riquesa! Aquests belgues són ximples!

Per al senyor Cambó la solució era molt fàcil: saltava a la vista de tan espontània. L'extraordinari era que els belgues, gent intel·ligent i molt culta, no volguessin entendre que la guerra era un simple fet material i que com a tal havien de tractar-lo.

Patriotisme? Honor? Dignitat? L'essencial era conservar les fàbriques i deixar que els altres s'arruïnessin. Per al senyor Cambó, plutòcrata cent per cent, el deure de Bèlgica era aquest: deixar passar pel seu país, sense defensar-se, l'exèrcit invador.

I és que el senyor Cambó, jueu de Besalú, no té concepte del patriotisme, de l'honor, ni de la dignitat. Entén solament en un art: el d'enriquir-se. Pel seu treball o a costa de la fortuna dels altres. La seva ètica, durant molt de temps, fou la d'emular Walter Rathenau; però l'èxit assolit amb el negoci del sucre—i quin èxit, amics, quin èxit!—l'ha acreditat definitivament de financera de paper d'estraça. Fet i fet, tot el seu art no arriba a superar el d'un vulgar enganyany-pagoses.

Tota la seva tècnica és aquesta. Enganyar el capital i expandir-lo per a millor dominar-lo a profit seu. La falòria de l'anarquista de Terrassa no va obeir a cap altra finalitat que aquesta de fer esverar els pobres senyors Esteves de la Lliga, per a tenir-los subjectes a la seva política d'intrigues i claudicacions vergonyoses.

Cambó és un home de trucs. La barba és el primer que va adoptar per a dissimular el rictus ambiciós de la seva fesomia. Es ambició és un grau tan enorme que no té altre motor ni estimul més poderós.

L'ambició el cega, el domina i li recrema les entranyes. Per a ésser ministre del Borbó no va vacillar en trair-ho tot i en apel·lar a tots els trucs, fins arribar a valdre's de l'Assemblea de Parlamentaris com d'un rossinyol per a forçar el Palau de la Plaça d'Oríent. De la seva gestió per l'autonomia de Catalunya més val que no en parlem. Cada dissabte, quan arribava de Madrid, de la al poble que la portava a la butxaca; el que en realitat hi duia era alguna columna d'aranzel, modificada en benefici dels industrials que cotitzaven en el seu partit.

Catalanista? No n'ha estat mai en el sentit veritable del mot. De Macià deia que era un ximple i en una de les notes a les quals era tan aficionat, publicada en els darrers temps de la monarquia, arribava fins a amenaçar Catalunya si, després d'haver assolit una nova Mancomunitat, tractava d'obtenir una llibertat major. Catalunya ha estat per a ell el

millor negoci. Posat a fer-ne, fins i tot la fundació Bernat Metge li ha servit per a gloriificar-se amb un mecenatge extraordinari.

El fenici domina en ell a tot altre element racial. En el fons del seu fons, és un jueu i encara un mal jueu; és a dir, un jueu embrutit i materialitzat.

Viu en l'obsessió del negoci i pel negoci és capaç de tot. Sibillí, tortuós i intrigant, disposat a vendre i a comprar, la seva ambició no té límit. Si pogués, fins i tot fora capaç de vendre's Catalunya.

Ventosa és potser més perillós que Cambó perquè sembla més bona persona i és més insinuant, més diplomàtic, més afable. En el fons, però, amaga el mateix verí que corrou la consciència del plutòcrata de la Via Laietana: una ambició sense límits, una superbia sense frè. Empeltat de castella pel seu matrimoni amb una Despujol, a casa d'En Ventosa es parla a tot drap la llengua de la Mànegia i els seus fills no serien capaços d'escriure unes ratlles en un català mediocre.

Dels altres no cal parlar-ne: són comparses a l'entorn d'aquesta parella de ballarins de la política, especialistes en la corda fluixa de totes les "sol-disants" habilitats honorables i enriquidores. No mereixen cap comentari específic, perquè no tenen cap mena de condició sobresortint. Entre tots formen el quadro coreogràfic de la política lliguera: anodina en el seu verbalisme superficial, jesuítica en la profunditat.

CINISME
Guerra del Río digné a la Casa del Pe

«No se debe desconocer que la autonomía se debe a la actuación del Partido Radical y de Lerroux. ¿Habría falta recordarlo?»

la Plaça del Pi: l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. Catalans! Han portat a vendre Catalunya a la Plaça de les Sables de Madrid! Mai no s'havia registrat un fet semblant, una traïció tan indigna, un acte d'una vilèsia tan repugnant com el realitzat per aquesta Anònima d'ambicions, egoïsmes i felonies menyspreuables!

Catalans! Són una Lliga de traidors que hem de foragitar de Catalunya, perquè són indignes de trepitjar la terra de la pàtria. El que ultratja la mare, no mereix perdó!

Han volgut vendre's Catalunya i la República perquè no estimen la pàtria ni el règim. En el món sols han tingut i tenen un afany: l'or.

La seva vilèsia és tan insensata que han arribat fins a vendre's la Mare.

Catalans! No ho oblideu mai més i quan arribi l'hora de la justícia exigiu-la amb tota la vostra energia.

El que ultratja la mare, no mereix perdó!

Modernament no s'instal·la cap quarto de bany sense el Termosifó PRECKLER

LA ÚLTIMA PARAULA EN SERVEIS DE AGUA CALIENTA

Preckler Demosneu fulls i preupsos a

S.A. CONSTRUCCIONS PRECKLER

Ronda Universitat, 12. BARCELONA

EL JUEU ERRANT

—Una gràcia de caritat...
—Déu t'empari.

Avui dimarts, a les 10 de la vetlla, el Diputat al Parlament Català

N'ANTONI ROVIRA I VIRGILI

donarà una conferència en l'estatge del CENTRE REPUBLICA CATALA del Dte. Vè., (carrer del Carme, 44, pral.), sobre el tema següent:

Els fets polítics actuals i el sentiment català

Catalunya, al Parlament de la República

La minoria catalana d'Esquerra es retira de les Corts espanyoles

El cap de la minoria senyor Santaló llegeix la declaració de retirada
La minoria basca es retira també, per solidaritat amb els catalans
Informació de Madrid

Expectació a Madrid davant l'actitud de la minoria catalana d'Esquerra al Parlament

(Del nostre corresponsal especial, Josep Hídegon)

MADRID, 12 (4 tarda).—Tot el moviment polític gira avui entorn de l'actitud que pugui prendre la minoria catalana d'Esquerra en la sessió d'aquesta tarda al Parlament de la República.

Caldrà totes les minories s'han reunit ja o es reuniran a primera hora de la tarda amb el tema exclusiu o preferent d'aquesta actitud que pugui prendre la minoria d'Esquerra catalana.

En aquestes moments no sabem, encara, l'acord d'aquestes minories.

Es reuneix la minoria catalana d'Esquerra

MADRID, 12.—La minoria d'Esquerra s'ha reunit avui, a les dotze, al Congrés, assistint-hi la totalitat dels diputats que es troben a Madrid. A la sortida de la reunió no s'ha facilitat cap nota a la Premsa. Per tant, ignorem l'abast dels acords presos.

Sabem, però, que en acabar la reunió els diputats Rubió i Tudurí, Trullas, Aguado, Serra i Moret, Barja, Marial i Sunyol i Garriga han sortit a fer diverses gestions. Cadascun d'aquests diputats s'ha encarregat d'una comissió.

El cap de la minoria, senyor Santaló, s'ha tancat en un dels despatxos del Congrés i s'ha sentit taclejar la màquina.

«Traïció a un ideal per a servir un interès»

MADRID, 12.—Els comentaris que es fan a Madrid coincideixen unànimament a condemnar la posició de Lliga Catalana. Aducció aquelles fraccions polítiques adverses no solament a la República, sinó a les aspiracions de Catalunya, en llur fer interès com demenen la traïció a un ideal per a servir un interès. En aquest moment, el cap de la minoria d'Esquerra Catalana, senyor Santaló, es disposa a parlar amb el president de la Cambra, senyor Alba. Hi ha una gran expectació.

Reunió de caps de minories

MADRID, 12.—Aquesta tarda el senyor Maura ha conferenciat conjuntament amb els senyors De los Ríos, Cirilo del Río i Rodríguez Pérez.

Després ha conferenciat per separat el senyor Maura amb els senyors Alguar i Martínez Barrio.

Més tard es reuniran els representants dels partits d'Esquerra i els representants de la minoria socialista.

Els representants de l'Esquerra visiten el President de la Cambra

MADRID, 12.—A primeres hores de la tarda els senyors Santaló i Tomás i Piera conferenciaran amb el President de les Corts.

A la sortida van dir que havien parlat sobre el curs de la sessió.

Interrogats respecte a si era cert que es proposaven retirar-se de la Cambra, varen dir que el que hagi de passar al saló de sessions serà públic i que per tant no podien avançar res.

Demà diu que hi ha d'haver un Consell de ministres important

MADRID, 12.—El Consell de ministres d'avui, com a dimarts, ha estat ajornat per a demà, per absència de diversos ministres, car, com anuncià abans el senyor Salazar Alonso, aquest Consell tindrà importància.

Una entrevista llarga de Cid amb Salazar Alonso

MADRID, 12.—A primeres hores de la tarda ha aconseguit al ministeri de Governació el senyor Cid, el qual ha conferenciat detingudament amb el senyor Salazar Alonso.

Hom ignora el tema d'aquesta conversa, però ha estat comentada l'entrevista per la seva durada.

Es reuneix la minoria socialista

MADRID, 12.—Avui s'ha reunit la minoria socialista, sota la presidència del senyor Negre.

En sortir, el secretari ha facilitat una nota dels assumptes tractats. Ha dit que havia estat tractat el cas del senyor Rubio, al qual el governador de Badajoz havia concedit un termini molt curt per a abandonar la província, sota el pretext que fomentava la vaga dels camperols.

El senyor Rubio, però, no va obeir i fins ahir va romandre en aquella província.

Hi ha el propòsit de portar aquest assumpte a les Corts. Existeix el precedent que el senyor Rubio va ésser anteriorment detingut durant unes hores en un dels pobles d'aquella província.

Després la minoria socialista ha examinat l'ordre del dia per a la sessió d'avui.

Un periodista ha preguntat al senyor Lamonedà si s'havien ocupat del discurs pronunciat a Barcelona pel senyor Companys. El senyor Lamonedà ha contestat que no s'havien ocupat d'altres qüestions que les anteriorment esmentades.

La minoria catalana d'Esquerra, reprèn la reunió, i hi assisteix la minoria basca

MADRID, 12, a les 6.—A les quatre ha començat una altra vegada la reunió de la minoria catalana d'Esquerra, sota la presidència també del senyor Santaló.

Pocs minuts després d'haver començat la reunió, han entrat uns diputats de la minoria basca que no eren a Madrid, i que, per tal de poder assistir a l'esmentada reunió, han vingut en automòbil. La resta dels diputats bascos arribarà aquesta tarda a les set, en tren. Els diputats de la minoria catalana d'Esquerra i els de la minoria basca estiguieren reunits més de tres quarts d'hora.

No s'ha facilitat cap nota del resultat de la reunió.

La minoria basca es reuneix a part

MADRID, 12.—Al cap de tres quarts d'hora, els diputats bascos s'han reunit en una altra sala, sols. Al cap de poca estona han entrat els diputats catalans i, seguidament, el senyor Barcia, que ha estat amb ells uns minuts.

—En aquestes Corts ja no hi tenim res a fer — diu el diputat Rubió i Tudurí.

—Avui som més republicans que mai— afirma el diputat Tomás i Piera.

MADRID, 12.—També s'ha reunit la minoria d'Esquerra, sota la presidència del senyor Santaló.

Han assistit a la reunió els diputats de la Unió Socialista de Catalunya.

El senyor Rubió i Tudurí ha dit que havien canviat impressions sobre la situació creada pel fall del Tribunal de Garanties Constitucionals i el discurs del senyor Companys.

Un periodista ha preguntat: «Es feu vultres solidaris del discurs del President de la Generalitat?»

—En absolut — contestà el senyor Rubió i Tudurí.

—Es que així ho heu acordat?

—No cal acordar-ho. Deixariem d'ésser qui som si no estiguéssim identificats amb l'autèntica representació de Catalunya, que és el senyor Companys.

—Creieu que aquest assumpte tindrà derivacions polítiques?

—Sí, jo almenys així ho espero, perquè es tracta d'una qüestió d'importància màxima.

—Portareu l'assumpte al saló de sessions?

El senyor Rubió i Tudurí, amb accent ferm i categòric, ha respost: —Nosaltres no tenim ja que plantejar cap assumpte en aquesta Cambra.

Mentrestant hi arribat al Congrés el senyor Tomás i Piera, manifestant que acabava de deixar l'avio, procedent de Barcelona.

—Què creieu que passarà a Barcelona?

—Les circumstàncies ho diran—ha contestat el senyor Tomás i Piera.— Només sé que ara som més republicans que mai.

També es reuneix la minoria radical democràtica, i el senyor Martínez Barrio diu que declararà al Congrés, que està al costat de Catalunya

MADRID 12.—Simultàniament, estava reunida la minoria radical democràtica, sota la presidència de Martínez Barrio.

Acabada la reunió, el senyor Martínez Barrio ha manifestat als periodistes que si es planteja el debat que es preveu, la minoria radical democràtica ha acordat que el senyor Lara, en nom de tots, expressi el pensament de la minoria, el qual és, en definitiva, posar-se al costat de la minoria catalana d'Esquerra, perquè entén que té raó.

No ha precisat, però, si l'actitud que adoptaran serà de retirar-se o no del Parlament.

La minoria socialista deixa en llibertat el seu diputat Aunós Ruiz Lecina per a que secundí l'actitud dels seus compatriotes

MADRID, 12.—Un dels primers acords de la minoria socialista de la Cambra, en relació amb l'acte de la minoria catalana d'Esquerra, ha estat deixar en llibertat el seu diputat Aunós Ruiz Lecina, perquè obrés d'acord amb els seus imperatius de diputat català.

El senyor Ruiz Lecina era diputat per Tarragona i estava sota la disciplina de la U. S. C. Recentment fou separat d'aquest Partit i estava incorporat a la minoria del Partido Obrero Socialista Español.

El senyor Bello uneix la seva sort a la dels diputats catalans

Probablement demà el senyor Bello arribarà amb els altres parlamentaris d'Esquerra

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Una sessió històrica a les Corts de Madrid que un dia foren republicanes

MADRID, 12.—Al saló de sessions des de ha començat la sessió s'està tractant del pressupost del ministeri del Treball.

Hi ha escassament una dotzena de diputats.

La sessió transcorre com si no n'hi hagués. En canvi, els passadissos, el bar, el saló de conferències, els despatxos, els telèfons, etcètera, estan atapeïts de gent i bullen d'emoció.

Hi ha una expectació com poques vegades s'havia vist a Madrid.

Corren tota mena de rumors sobre suposades actituds d'uns i d'altres. Tothom, però, coincideix que la posició de Santaló és la de l'home penedit perquè les coses han anat més enllà del que ell preveia. Com a conseqüència d'això, tothom li atribueix el desig d'arranjar les coses com sigui possible. És diu que si no pot arranjar-les, dimitirà.

També es diu que immediatament després que la minoria catalana d'Esquerra hagi fet pública al saló de sessions la seva posició, hi haurà una reunió de caps de les minories autènticament republicanes i de la minoria socialista, per tal d'acordar concretament i definitivament quina és l'actitud que han d'adoptar aquestes minories en relació a la que ja haurà adoptat la d'Esquerra Catalana.

Es creu que fins a les set el senyor Santaló no farà a la Cambra la declaració de la posició de la minoria catalana d'Esquerra davant la conducta del Govern.

de les llibertats catalanes puenen de dir com a raó que el era el últim defensor de les llibertats espanyoles.

Este pensamiento y este sentimiento racial de Cataluña es exactamente el nuestro que en el momento actual de la Historia nos inspira y alienta.

Por el prestigio de la República, por el respeto y eficiencia de la Constitución, por los derechos de Cataluña, nos ausentamos de estos escanios sin asomo de despecho y con afecto personal para todos y con todos los respetos para la presidencia, en espera de una rectificación que sea garantía de libertad y de paz para los ciudadanos y para los pueblos.

Cataluña, al amparo de la Constitución, continuará su obra por las propias libertades y por las libertades españolas. ¡Viva la República!

Aquest crit amb el qual el senyor Santaló clou la seva declaració, és contestat per tots els diputats de la minoria d'Esquerra Catalana.

Mentre el senyor Santaló llegia, ha

obstàculo; muchas veces de todos los sectores de la Cámara fueron subyugadas manifestaciones del más profundo sentido patriótico.

La minoria actual ha venido animada de los mismos propósitos. No podía ser, ni siquiera sospechar, que se intentara una obra regresiva, siempre peligrosa, y que reputo temeraria e injusta en las circunstancias actuales. Tampoco lo creía Cataluña.

Ha sido preciso ver, para rectificar nuestro criterio, cómo reiterada y sistemáticamente, frente a la política republicana auténtica, estas Cortes y los Gobiernos sostenidos por ellas imponían una política de signo contrario. Impotentes para crear, han atacado y anulado principios esenciales de la Constitución y derogado leyes dictadas por imperativos de justicia. Quedan en las páginas del "Diario de Sesiones" el testimonio de nuestra protesta y de nuestra posición contra las formuladas por otros sectores de esta Cámara. En esta lucha contra la desnaturalización de la República no nos rendíamos, sin embargo, porque nos confortaba la presencia y el ánimo de otro y, especialmente, la cálida vibración de Cataluña. Pero hemos de confesar, señores diputados, que si no se ha colmado nuestra resistencia para la lucha, si ha cesado para continuar en estos escanios a satisfacción de nuestros electores y de nuestra conciencia. La pretensión absurda de querer arrastrar a esa política antirepublicana la política de Cataluña, es incompatible con nuestras convicciones, nuestros sentimientos y nuestra voluntad.

No justifica nuestra decisión sentimientos ni amenazas más o menos veladas, son hechos definidos, agresiones tan manifestas a la Autonomía de Cataluña, como la resistencia a tramitar y a ejecutar acuerdos de una Comisión creada por precepto constitucional; es el fallo contra una ley justísima, ofendiendo, a la vez, al Parlamento Catalán; es el ataque contra la inmunidad necesaria a todo legislador, unido a una resistencia y desconfianza refrendadas con una actitud de cordial colaboración.

Tenemos muy presente que, en una noche memorable, en este mismo recinto, una voz de recto temple pronunció estas palabras: "El último Estado peninsular procedente de la antigua monarquía que sucumbió al peso de la corona despotica y absolutista..." Hoy, Cataluña y el defensor

tener el sentido inicial de la nueva política inteligente y honrada del régimen nuevo: la conquista de la dignidad civil, la posibilidad de una estructuración del Estado reconociendo las peculiaridades históricas y naturales de las regiones que acusan una definida personalidad y la superación del Estado moral y económico presentes, con el ejercicio de la libertad, del fomento de la cultura y de una justicia social que responda con lealtad sin claudicaciones al texto constitucional y a sus leyes complementarias.

De ese proyecto y de esa obra de renovación, de emancipación y de fecundas posibilidades fue testigo y asidua colaboradora la minoria catalana en las Cortes Constituyentes.

Nunca se despegaron los labios de sus representantes para poner un

de la libertad catalanes puenen de dir com a raó que el era el últim defensor de les llibertats espanyoles.

Este pensamiento y este sentimiento racial de Cataluña es exactamente el nuestro que en el momento actual de la Historia nos inspira y alienta.

Por el prestigio de la República, por el respeto y eficiencia de la Constitución, por los derechos de Cataluña, nos ausentamos de estos escanios sin asomo de despecho y con afecto personal para todos y con todos los respetos para la presidencia, en espera de una rectificación que sea garantía de libertad y de paz para los ciudadanos y para los pueblos.

Cataluña, al amparo de la Constitución, continuará su obra por las propias libertades y por las libertades españolas. ¡Viva la República!

Aquest crit amb el qual el senyor Santaló clou la seva declaració, és contestat per tots els diputats de la minoria d'Esquerra Catalana.

Mentre el senyor Santaló llegia, ha

obstàculo; muchas veces de todos los sectores de la Cámara fueron subyugadas manifestaciones del más profundo sentido patriótico.

La minoria actual ha venido animada de los mismos propósitos. No podía ser, ni siquiera sospechar, que se intentara una obra regresiva, siempre peligrosa, y que reputo temeraria e injusta en las circunstancias actuales. Tampoco lo creía Cataluña.

Ha sido preciso ver, para rectificar nuestro criterio, cómo reiterada y sistemáticamente, frente a la política republicana auténtica, estas Cortes y los Gobiernos sostenidos por ellas imponían una política de signo contrario. Impotentes para crear, han atacado y anulado principios esenciales de la Constitución y derogado leyes dictadas por imperativos de justicia. Quedan en las páginas del "Diario de Sesiones" el testimonio de nuestra protesta y de nuestra posición contra las formuladas por otros sectores de esta Cámara. En esta lucha contra la desnaturalización de la República no nos rendíamos, sin embargo, porque nos confortaba la presencia y el ánimo de otro y, especialmente, la cálida vibración de Cataluña. Pero hemos de confesar, señores diputados, que si no se ha colmado nuestra resistencia para la lucha, si ha cesado para continuar en estos escanios a satisfacción de nuestros electores y de nuestra conciencia. La pretensión absurda de querer arrastrar a esa política antirepublicana la política de Cataluña, es incompatible con nuestras convicciones, nuestros sentimientos y nuestra voluntad.

No justifica nuestra decisión sentimientos ni amenazas más o menos veladas, son hechos definidos, agresiones tan manifestas a la Autonomía de Cataluña, como la resistencia a tramitar y a ejecutar acuerdos de una Comisión creada por precepto constitucional; es el fallo contra una ley justísima, ofendiendo, a la vez, al Parlamento Catalán; es el ataque contra la inmunidad necesaria a todo legislador, unido a una resistencia y desconfianza refrendadas con una actitud de cordial colaboración.

Tenemos muy presente que, en una noche memorable, en este mismo recinto, una voz de recto temple pronunció estas palabras: "El último Estado peninsular procedente de la antigua monarquía que sucumbió al peso de la corona despotica y absolutista..." Hoy, Cataluña y el defensor

tener el sentido inicial de la nueva política inteligente y honrada del régimen nuevo: la conquista de la dignidad civil, la posibilidad de una estructuración del Estado reconociendo las peculiaridades históricas y naturales de las regiones que acusan una definida personalidad y la superación del Estado moral y económico presentes, con el ejercicio de la libertad, del fomento de la cultura y de una justicia social que responda con lealtad sin claudicaciones al texto constitucional y a sus leyes complementarias.

De ese proyecto y de esa obra de renovación, de emancipación y de fecundas posibilidades fue testigo y asidua colaboradora la minoria catalana en las Cortes Constituyentes.

Nunca se despegaron los labios de sus representantes para poner un

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.

Els senyors Maura i Prieto, a l'hora de la retirada es quedaran al Saló per a evitar que sigui desnaturalitzat l'esdeveniment

MADRID, 12.—El senyor Miguel Maura ha manifestat que si la minoria catalana hi ha acudit el senyor Bello, el qual ha dit que havia tingut una conferència amb el senyor Companys, el qual havia manifestat d'una manera concreta que unia la seva sort a la dels diputats de l'Esquerra Catalana perquè no solament ell és un diputat per Catalunya, sinó que deu la seva acta als vots de l'Esquerra, i finalment, que independentment d'aquestes consideracions, estava identificat completament amb els punts de vista de la minoria.

Segons les nostres notícies, el senyor Bello farà tots els possibles

per acompanyar tots els companys de minoria catalana que tornen demà a Barcelona.